

ŠESTÁK

Oddílový časopis 6.koedukovaného oddílu Junáka - svazu skautů a skautek ČR v Kateřiněch
číslo 44, vydáno pro vnitřní potřebu - 7.února 2004, nákladem 50 výtisků

Oddílová rada

V lednu jsme zaznamenali ve vzkazovníkú na oddílových WWW tyto pochvalné vzkazy:

Zrzek -15. 1. 2004 (22:34) Valmez zdraví Kateřinice. Neříkám, že jsem tu poprvé, ale čím více na tyto stránky chodím, tím více se mi líbí. No, nakonec se asi do nich zamiluju tak zatím páá páá Zrzek RS kmen Frgál-Valmez

Oheň - 14. 1. 2004 (20:51) <http://skaut4u.org> Nazdar všichni, chtěl jsem se původně podívat jenom na HELP 98, ale už druhou hodinu hlítám vaše stránky. Jsou fakt suprový. Zdraví 4. středisko 314.04 Písek - 8. oddíl

Celkově bylo v Tříkrálové sbírce ve Vsetíně a přilehlých obcích sesbíráno 234 382,90 Kč. Jenom náš oddíl (ŠESTKA) sesbíral 12.298,5 Kč - to je z celkově sebírané sumy 5,2%. A to není málo. Třeba se nám podaří příští rok zabodovat ještě víc.

Přišlo emailem 23.1.2003 s nadpisem „katerinice children centre“. Ahoj, zdravím v novém roce. Napsala mi Pam z Trefoil Guild, že by ráda do jejich červnového čísla dala nějaký článek o Projektu Březiny, ale že to potřebuje do konce února. Myslíš, že by někdo od vás byl ochotný a schopný nějaký článek sepsat, nebo mi poslat informace (fotky...) abych sehnal někoho, kdo to napíše?

Druhá věc, jejich konference bude v cervnu, bude tam i někdo z našich OS. Pokud jsem tomu od Pam dobře porozuměl, pro vybrání větší částky by pomohla prezentace projektu - nějaká tabla, fotky co by tam někde visely, a nějaké letáčky a tak. Myslím že byste to připravili? Nebo mi dali materiály, a já někoho zkusím sehnat, kdo to udělá. Myslím že by se to mělo udělat před prázdninami, v klidu a bez presu.

Ptal jsem se, kolik vybrali na loňský projekt, bylo to 2000 liber. Sám se ale bráním jakémukoli optimismu a očekáváním, dokud to nebude

Narozeniny v ÚNORU Brumla 6.2., Verča 15.2.

dokončené. Tož zatím ahoj Op (Skautská nadace J.Foglara, která nám pomáhá zajišťovat finance pro výstavbu naší klubovny)

Zmínka o našem projektu BŘEZINY vyšla 21.ledna 2004 v Našem Valašsku (článek SKAUTI ZE VSETÍNSKA VSADILI NA INKUBÁTOR) a v MF Dnes.

Oddílový digitální foťák je k dipozici pro jakoukoliv družinovou či oddílovou akci u Dazula.

V lednu uspořádaly svojí družinovou akci pouze Berušky a světlušky s vlčatama. Ostatní družiny cosi pořadaly s mírným zpožděním

Na Takovém malém countrybálu jsme neprodělali. Díky velkorysosti pana starosty (potažmo OÚ) jsme letos neplatili pronájem kulturáku a tak se nám podařilo dokonce vydělat – cca 2000,-Kč!!! Takže nám ani moc nevadilo, že krajský úřad Zlín zamítl naši žádost o podporu Countrybálu. Moc díky cёрkám v bufetu, u vstupného a vúbec všem, kteří se aktivně podíleli na přípravě i úklidu.

Výroční zpráva střediska za rok 2003 je již k dispozici (zpracoval ji skvěle Fido z Trojky) - zájemcům zdarma předá Dazul.

Po 7.plese skutském polese na zámku se na našem www vzkazovníku objevil vzkaz pro Fantu.

Na ŠESTÁKU č,44 se podíleli: Dazul, Delfinek, Janina, Zub, Bára, Sněhula, Klíště, Piškot, Violka, Kikina, Jakub Deml, Michálek, internet, LACHIM spol.s r.o.

Sněhulin hravý koutek pro světlušky a vlčata

Osmisměrka – z tabulky vyškrtej všechna slova a ze zbylých písmenek poskládej tajenku: zima, lyže, boby, sněhulák, hůlky, batoh, vlek
Tajenka: .....

Z	D	E	B	A	T	O	H
I	B	N	S	E	S	T	U
M	O	S	N	I	H	E	L
A	B	R	S	V	L	E	K
L	Y	Ž	E	T	V	I	Y
S	N	E	H	U	L	A	K

Hledej rostliny ve větách:

To naše rozpustilé štěňátko se tak dlouho posmívalo včelce, dokud mu parádně neotekl čumák.

Jirko, přivazuješ-li kozu Lízu k plotu, nezapomeň jí nechat provázek dostatečně dlouhý nebo se naštvě!

Dědečkova kočka Míca je televizní hvězdou od té doby, co žuchla do záchodu a dědeček i s kamerou za ní.

Vyber slovo ze závorky a doplň jej do přísloví:

Lež má ..... nohy. (dlouhé, krátké, pěkné)

Se lží daleko..... (dojdeš, doletíš, nedojdeš)

Kdo jinému jámu kopá sám do ní ..... (skáče, padá, pláče)

Moudřejší ..... (ustoupí, uteče, zaplatí)

Jak se do lesa ....., tak se z lesa ozývá. (chodí, běží, volá)

Přelez, přeskoč, ale nikdy.....(se neutop, nepodlez,

Kdo se bojí nesmí do ..... (obchodu, skauta, lesa)

Křížovka. Jednotlivá slova vpisujte svisle do tabulky.

1. Smetanka lékařskájinak
2. Náplň plnicích per
3. Název jedné z našich družinek
4. Psací potřeba
5. Místo, kde bydlíme
6. Koupací nádoba
7. Zimní dopravní prostředek
8. Jedovatá rostlina ..... obecný
9. Domeček šneka
10. Věc, ve kterou nosíme věci na výpravu

1.	2.	3.	4.	5.	6.	7.	8.	9.	10.

Tajenka :
Nezapomeň, v sobotu 14.2. jedeme na .....

(Dazul) Určitě jste zaregistrovali, že se snažíme pro výstavbu naší klubovny - potažmo celého areálu BŘEZINY - sehnat peníze, abychom jej mohli vystavět. Víme že se pohybujeme v sumě kolem 5 milionů korun. Možná už taky víte, že nám nabídli pomoc angličtí oldskauti. Byli jsme před 14 dny požádáni, abychom napsali pro jejich časopis o Březinách článek a tím podpořili

sbírku, kterou mají ve prospěch tohoto díla uspořádat. Protože mi dochází inspirace, požádal jsem o pomoc Michálka, který dal obratem dohromady následující článek. Pokud by vás napadlo jak jej vylepšit, určitě se mi obratem ozvěte, aby vše mohla Lída (starší ji znají dobře ze Silvestra, Běžek či Plesu) přeložit do angličtiny. Do týdne totiž musí být článek v Anglii.

Dětské Březiny aneb rozum srdci rozumí

(Michálek) Trochu zvláštní spojení, ale ty jakožto zvědavý čtenář již asi tušíš, oč tu běží. Dokonce je možné, že jsi Březiny navštívil.

Ne, není to město, ani vesnice, vlastně je to jen místo, které by jsi dnes našel spíše na podrobnější mapě. Ale za pár let, jestliže události půjdou tím správným směrem, vedené ochotnými, obětavými a přejícnými lidmi, tak za pár let budou Březiny, tedy Dětské Březiny, uváděny v turistických průvodcích, mapách a lidé z okolí vám lehce ukáží směr kudy se máte vydat, aby jste se dostali až na místo samé. Ocítnete se uprostřed valašských hor, v místní části obce Kateřinice, nedaleko Vsetína. Asi první, co upoutá vaši pozornost, když minete živý plot vysázený kol cesty, bude rozměrná sroubená stavba, osazená uprostřed pečlivě udržované zelené louky, v pozadí s lehce šumícím lesem. V areálu kolem srubu budou na prolézačkách rejdit děti i dospělí, na nedaleké vodě zas jiná skupina bude soutěžit s lodičkami vlastoručně vyřezanými z kůry, několik větších kluků i holek, zas zakusí, jaké to je na lanové lávce, která se houpe tak podezřele blízko vodní hladiny... Zvědavost vám nedá a zaklepete na dveře srubu. Slyšíte smích i hlasy, ale nikdo vám neotvírá. Tak směle dovnitř a je po záhadě. V místnosti s nádherným krbem, se živě baví parta dětí. Dva z nich jsou na vozíčku a všichni mají ruce od hlíny. Modrooké děvče jim ukazuje jak mají pokračovat s výrobou hrnečků. A protože si vás nikdo nevšiml, tiše za sebou zavíráte dveře a už jste zase venku. Přimhouříte oči, aby jste si prohlédli vlajku co se třepotá na vysokém stožáru. Pod barevným logem můžete jasně číst nápis DĚTSKÉ BŘEZINY.

Tak to jsou (vlastně budou) „Dětské Březiny“ - vesnické víceúčelové centrum pro kulturní, sportovní a školící aktivity se zaměřením na běžnou i handicapovanou dětskou populaci z regionu. Nic obdobného, vybudovaného za tímto účelem se dosud v kraji nerealizovalo. Nápad, tak jako řada jiných vznikl ve skautské mysli vůdce vsetínského junáckého střediska žijícího přímo v obci. Stávající klubovny, jsou mnohdy těsné i nepraktické na zajímavé programy. A skauting dnes, více jak jindy potřebuje rozlet, aby oslovoval nejen své členy, ale především ty, kteří hledají způsob jak využít svůj volný čas. Kapitoulou samou pro sebe je na Valašsku venkov, jenž proti městu zůstává se svými možnostmi značně omezen. Obce se proti minulým létům „odívají v nový háv“ - jsou plynofikovány, budují se čističky odpadních vod, cesty lemují pohodlné chodníky. Po nich se však mnohdy bezcílně toulají dětské duše, jimž se nedostává smysluplné zábavy, která dovede nenápadně, ale jistě naučit mnohým užitečným věcem do života člověka, občana demokratické společnosti.

Vybudování „Dětských Březin“ by bylo tou první a tak potřebnou vlaštkou pro budování nových cest do dětských myslí. Centrum, kde mohou malí i velcí ruku v ruce okusit půvab skautingu, bezpočet her a dovedností. Díky zájmu a zkušenostem zainteresovaných lidí podílejících se na projektu, by budova i zařízení splňovala přísná kritéria pro možnost vyžití i tělesně postižených lidí. Areál by sloužil nejen dětem, ale i dospělým, coby ideální školící středisko pro hledání nových tvůrčích podmětů pedagogických pracovníků. Samozřejmě, že vybudování takového zařízení není otázkou několika tisíc, ale milionů. Budování „Dětských Březin“ je rozděleno do několika etap. I když potřebná částka asi pěti milionů, stále ještě chybí, kateřinští skauti nezahálejí a již sadí stromky, jež za několik let budou „zeleným plotem“ kolem pozemku již získaného za symbolickou cenu, čistí svou obec od kovového šrotu, uskutečňují akce pro tělesně postižené i své vrstevníky, které svou bezprostředností zbavují nedůvěry a poodhalují kouzlo skautingu. A mají pevnou víru, že ve svém snažení nebudou sami. Věří, že jednou nad jejich hlavami si bude vítr pohrávat s vlajkou s barevným logem a nápisem DĚTSKÉ BŘEZINY.

(Kikina) Po delší době jsem se zase dostala ke svojí oblíbené knížce Karpatské hry od Míry Nevrlého, a když jsem tak listovala těmi zažloutlými stránkami a přemýšlela o tom, jak zase bude jaro, nebe bude modré a budou po něm plout vysoké bílé mraky a vzduch bude vonět zemí a trávou a slunko bude pálit..., najednou z těch stránek vypadl otrhaný lísteček a na něm byla mým písmem napsaná básnička. Opsala jsem ji kdysi z čítanky, protože se mi líbila a vždycky mi připomněla to, pro co se vždycky těším na jaro a léto:

...Mateřídouško, nevidím tě,
tolik jsi se ztratila ve svém okolí,
ale jako bys jenom ty voněla ze šatů léta,
přítelkyně pasáčků.
Moje myšlenka není o nic méně ztracená
a já nevěděl, že tě někdy budu zvát sestrou.

...Děkuji ti za pozdravení, sestro kopretino,
srdce tvé je zlaté a ostatní tělo tvé
je tělo těch nejmenších andělíčků.
Nezapomeň na mne.

...Protěži, jenom ten, komu se život už nevrátí,
zastaví se v průsmyku lesním na drnových
stupních,
tak tak ještě znatelných,
kudy sestupovaly ovce k napajedlu.

Jakub Deml

Život je cesta. Na její konec člověk dojde krok za krokem. A jestliže každý z nich je nádherný, jestliže je každý krok kouzelný, pak bude takový i život. A nikdy se vám nestane, že dorazíte na konec cesty, k okamžiku smrti, aniž byste předtím svůj život neproživali. Nic ať vám neujde. Neđívejte se nad ostatní lidi. Dívejte se jim do očí. Neříkejte nic „dětem“, ale vezměte jejich tváře do dlaní a mluďte „s“ nimi. Neobjímejte tělo, ale osobu. A udělejte to hned. Pocity, podněty, touhy, emoce, nápady, setkání - nic neházejte pod stůl. Jednou přijдете na to, jak byly velké a nenahraditelné. Každý den se naučte něco nového o sobě a o ostatních. Každý den se snažte si uvědomovat nádherné věci, které na našem světě jsou. A nenechte se přesvědčit o opaku. Dívejte se na květiny. Dívejte se na ptáky. Všimněte si vánku. Jezte dobře. A ze všech těchto zážitků se těšte.

(Z knihy „Další příběhy pro potěhu duše“ vybrala Bára)

Zákeřná šňůra

(Sněhula) Jelikož mě v pátek Dazul požádal ještě o nějaké příspěvky do Šestáka pustila jsem se hned v pondělí☺ do jejich tvoření. Úspěšně jsem si zapla PC, pustila muziku a otevřela Word. Usednula jsem ke stolu, ale v tom se stalo něco nečekaného, ze zálohy mě napadla šňůra od klávesnice a snažila se mi uškrtit nožky. To se mi samozřejmě nelíbilo a tak jsem začala třepat nohama dokud šňůra nepovolila. Opět vyhrál silnější – já. Z mého vítězství jsem měla opravdu velkou radost, ale ne na dlouho protože šňůra byla zákeřnější než jsem čekala. Když jsem mačkala jednotlivá písmenka na klávesnici nic se nedělo. Po dřívějších zkušenostech jsem si vlezla pod stůl a snažila jsem se domluvit konektoru, že dneska není opravdu ten správný den na stávkování. S citem jsem zastrčila onen konektor zpátky do bedny s tím, že to teď už to konečně půjde – nic, opět se nic nedělo. Tak jsem si znovu vlezla pod stůl a snažila se dát zpátky konektor do bedny. Ale v jenom okamžiku se stala další neskutečná věc. V ruce mi zůstal káblík od klávesnice a kus jakého želízka trčel z počítače – vau tohle se mi ještě nikdy nestalo! Asi ještě hodku jsem si s tím hrála a v mezičase jsem se snažila sehnat někoho, kdo to opraví – obojí bylo marné. V duchu jsem si přehrávala, co nastane až mamka přijde z práce, jedno bylo jasné bude to dost drsné!!! Pak přišel kámoš, moje spása, pomyslela jsi. Ale když se podíval na tu klávesnici a pak na mě bylo to jasné - klávesnice je dead. Pomstila se mi. Chvíli jsme ještě koukali jak to mám říct mamce, ale pak se to nějak zakecalo. Odpoledne jsme jeli na Vsetín a při té příležitosti jsme si ke klávesnici koupili i novou myš. Mamka celou událost brala celkem v „klidu.“ Jen si neodpustila poznámku, že prej, co pokazím příště, protože v pátek jsem pro změnu zkazila mikrovlnku.....

Bud' připraven!

Jak poznám, že mám omrzliny?

- omrzliny nejčastěji postihují výběžky těla (chodidla, prsty u nohou a na rukou, nos, uši), protože ty trpí v chladném počasí nedostatečným prokrvením
- ve chvíli, kdy kůže začíná mrznout, je cítit lehké svědění a píchání
- potom již omrzlé části znečtiví
- omrzliny se dělí na tři stupně podle hloubky poškození
- při prvním stupni je kůže bledá, nafialovělá a málo citlivá
- zahřívání způsobuje bolest
- při druhém stupni naskakují puchýře a kůže je voskově žlutá a necitlivá
- třetí stupeň je velmi vážný, zmrzlé části jsou velmi křehké, po rozmrznutí se rozpadají, tkáň nenávratně odumřela

Co dělat s omrzlinami I. a II. stupně?

- na počátku, kdy kůže začíná teprve namrzat a cítíme svědění a píchání, pomůže jemná masáž postižených míst, která do nich vžene krev
- ve chvíli, kdy jsou místa již málo

citlivá, je třeba jemně svléknout zmrzlou část oděvu

- *opatrně zahřívát a udržovat v suchu, teple a sterilním prostředí*
- *ponořit omrzlé části do vlažné či teplé vody (nikoliv však do horké)*
- *postiženou část těla neohřívát nad ohněm ani nedávat příliš blízko zdroje tepla*
- *puchýře rozhodně nestrhávat*
- *nemazat žádnými olejičky nebo mastmi*
- *přikrýt sterilním obvazem, zabalit do přikrývky*
- *postiženému podávat teplé nápoje*
- *s omrzlinami II. stupně je třeba vyhledat lékařskou pomoc*

A co s omrzlinami III. stupně?

- *tady už pomůže jedině lékař*
- *než přijede odborná pomoc, udržovat postiženého v suchu a teple*
- *kontrolovat jeho životní funkce*
- *nesnažit se hýbat s omrzlými končetinami*

OMRZLINY

NAŠE AKCE

S „Tůlavýma papučama“ na Hostýně 3.1.2004

(Dazul) „Tůlavé papuče“ je příležitostné, otevřené, volné, neformální, seskupení „papučářů“ - tj starších členů našeho střediska. Duchovním vůdcem a iniciátorem veškerých nárazových aktivit je papučář nejvyšší - Pajtáš. Aniž by tušil jak dopadne Silvestrovská akce, lákal všechny ve střediskovém samizdatu SH, ke sportovně kulturním výletu na Hostýn. Vyrazilo nás tuším osm (od nás z oddílu to byla Irča a já) za silného mrazu s mírně namazanými běžkami. Běžky měly představovat tu sportovní složku akce, kulturní mělo být naše zpívání spirituálů v hostýnské bazilice. Když jsme zjistili kolik tam bylo lidu, pochopil i Pajtáš, že tento kulturní počin by nemusel být pochopen správně. Nechtěli jsme riskovat znovuvysvěcení baziliky a zpěv jsme vzdali. Ale i tak to byla skvělá akce za jejíž organizaci patří Pajtášovi dík.

Takový malý countrybál VII. 10.1.2004

(Made in Žabí trio - Viola, Piškot) Konal se v sobotu 10.1. V tradiční dobu v jednu. Sešlo se nás celkem hodně. Začalo se tančit. Všichni se hrnuli na parket. Po několika písničkách byla vyhlášena dámská volenka. Kopeček se vzdalil spolu s několika mladíky na chodbu. Naši vůdci se do tance hrnuli jako zamlada. Potom se prodávaly losy na naši mini tombolu. Potom se hrála židličkovaná. A znovu a znovu se tančilo. Mezi tím se vydala tombola. Pak nám vůdci zahráli scénku o whiskey. Po skončení country písniček jsme Spidymu popřáli k narozkám. Spídy dostal 2 párky s chlebem, růží a lízátko. Pak se tančilo ve stylu X.let. Chytrý měl svoje tanečky a naše družina se inspirovala Mr.Beanem. Pak se uklízelo. Contrybál se povedl.

(Zub) Jó, ať si říká kdo chce co chce, je čím dál lepší. Původně jsem chtěl vypsát všechny, kdo něco na countrybále dělali a za to je pochválit. Bylo by to originální, ale nedaj bože, abych na někoho zapomněl. Tak to bych opravdu, ale opravdu nerad. Když to vezmu po družinkách byly tam věci, které mi fakt udělaly radost. Nejvíce asi čím dál víc originálnější výzdoba. Jo, jo laťka je čím dál výš. Kaktusy Žabek a Žižal, perfektní vůz Šneků a taky dobrá náhrada maskovačky a ochota k jakémukoliv úkolu, který jsem rozdál. Přes prvotní problémy bezproblémový bufet. Myslím, že i program nebyl špatný. Hříčky,

scénka, tombola a taky bič a laso. Možná to zavání samochválou, ale tentokrát se mi to líbí. Poprvé, co jsem dělals bičem navenost jsem byl spokojený. Díky děvčata. Škoda, že nevyšel ten film. Prostě a jednoduše. Letos se mi to fakt líbilo. Nohy mě bolely, protože jsem se od jedné hodiny nezastavil (jako že jsem tančil), ale sám bych to nezvládl. Proto chci poděkovat všem, kteří se na countrybále podíleli i tou nejmenší věcíčkou. Díky, byla radost s vámi na této akci spolupracovat. Příští rok znovu. Dík Zub

(Dazul) Souhlasím plně se Zubem, že letošní TMC (Takový malý countrybál) byl bezvadný. Přestože se příprava TMC stala pro starší členy oddílu jakousi rutinou (a nemyslím to hanlivě, spíše naopak), mimo bezchybné Zubovy koordinace si zaslouží vyzdvihnout naše děvčata v bufetu - Klíště a Kecka, které jej letos zvládly naprosto bez Irčina přičinění. Vyzvednout zboží, rozmístit, nacenit, popsat, obsluhovat několik hodin tu stovku tancechtivých a pak vše pouklízet, přepočítat zboží i peníze, vrátit, vyúčtovat, ... Kdo to zkusil, ví, že to není tak úplně stranda. A navíc bufet letos i něco vydělal pro oddílovou pokladnu (doposud jsme výdělkem trochu kompenzovali ztrátu z TMC za pronájem sálu, ale letos jsme nakonec nemuseli za sál nic platit). Jediné co nebylo dotaženo do konce, byl konečný úklid sálu, která Sluníčko trochu podcenila, ale i to se díky nefalšovanému gentlemanství Fanty (úklid dokončili za Sluníčko) a spol zvládlo. Měl jsem z této akce vskutku dobrý pocit.

(Klíště) Ráno mě vzbudí příšerný zvuk budíku, ještě pět minut. Zaposlouchám se, slyším jak mi něco tlouče do oken. Zvedám mobil a zjišťuji jestli děst Kecku neodradil. A však obratem mi přijde sms: co blbneš vždyť sněží, jedem. V polospánku si odkráčím pro tabulku čokolády, zalezu do vyhrátého pelíšku a přemlouvám se ke vstávání. Ani nevím jak a už stojím v autě, kde polovina posádky usíná. Ještě než vyrazíme na cestu uděláme pro všechny případy společnou fotku, co kdyby.... První překážka byla dostat se vůbec na cestu. Po pár metrech zjišťuji jaké to je, když sníh pod běžkami podkluzuje. Když Kecka vidí mé počínání, navrhuje, že se je pokusí zkrotit. A tak v pohodičce pokračujeme až na Třeštík.

Tam narážíme na nás, dost příkrý svah/mimochodem pro sjezdaře a že jich tam nebylo málo/. Pro jistotu voláme Dazulovi, jeho odpověď bohužel zněla: Co, jo tím svahem dolů a tam už je hospoda...

Tak hurá dolů.... na to, že to byl náš první sjezd jsme nedopadli až tak špatně. U hospody jsme jen přehodily běžky a pokračovali dál. Cesta ubíhala a my se zdokonalovaly ve sjezdech i výjezdech. Zrovna, když jsme se kochali krajinou volá Radek: No ahoj, kde jste? MY: No kousek před Solání. ON: no tak jo za chvíli ahoj. Uběhla asi hodina, sjíždím další kopeček, potkávám pár stromečků, nízkých stromečků, nepříjemných stromečků. Dolů už mě čeká Kecka a na tváři se jí objevil úsměv, když vidí můj elegantní dojezd. Sotva se dostanu do polohy běžkaře, začne vyzvánět mobil. Kecka: ne neberu to, nebudeme se zdržovat. JA: no tak třeba mají

o nás strach/ i když/J.Kecka: no co je zas. Radek: No, kde jste. Kecka: kousek před Solání. Radek: tak my vám jdeme naproti. Ale to už jsme vážně byli u tabule CHATA SOLÁŇ 50m. Jenže tam byla zrada Soláň a šipky dvěma různými směry. Tak já mu rači zavolám a já s Keckou jen souhlasím. Stihla Radkovi říct jen jaký máme problém a to už na ní Radek s Chytrým mávali z druhého kopečku. Hurá dojeli jsme. Nebylo to ani moc náročné, ale celou trasu by dala jen málo která holka. Snad nás to příští rok zkusí víc. I když, tak jsme aspoň měly první místo v cíři kategorii jistě. J

Zdravotnický kurz 16.-17.1.2004

(Janina) 16. a 17.ledna 2004 se na vsetínském středisku konal zdravotnický kurz pro čekatele, kterého jsme jako jediná z našeho oddílu zúčastnila i já. Začátek byl plánovaný na pátek 20:00hod. Na středisko jsem dorazila už v 19:30, a tak jsem měla dostatek času na vyzvednutí vstupenek na skautský ples, na popovídání si s Eve a hlavně na prohlédnutí klubovny, kde je spousta výtvorů vsetínských světlušek a vličat. Kurz začal téměř včas. Hned na začátku chtěl Pajtáš zjistit, jestli jsme se něco naučili doma anebo si aspoň něco přečetli. S výsledkem asi nebyl moc spokojen, ale myslím si, že v sobotu jsme to napravili. Vzhledem k Pajtášově únavě a naší nepozornosti, jsme páteční část ukončili ve 22:30. Část se šla projít nočním Vsetínem, část šla na noc domů. Z prohlídky města jsme se vrátili brzo, ale spát nešel nikdo. Hrály se karty a hodně se povídalo. Sobotní probuzení bylo náročné. Po krátkém spánku se nám vstávat moc nechtělo. Začátek sobotní části byl naplánovaný na 8:00 a tou dobou se polovina účastníků teprve hrabala ze spacáků. Všichni jsme se sešli na snídani. Až když se ani kolem deváté hodiny Viky neobjevila, usoudili jsme, že snídani opravdu nemáme. K chuti pak přišly i moje sušenky BEBE-dobré ráno, o kterých Krtek prohlásil, že jsou hnusné, ale že hlad je hlad. Mezitím už nám ale Pajtáš popisoval různá zranění, zkoušeli jsme si obvazovou techniku na ruce, lokti a noze. Naučili jsme se taky různé použití šátku. Mezitím byla svačina - pardubický perníček a oběd na který byly párky nevalného vzhledu, ale dobré chuti. Po obědě jsme si vysvětlili protišoková opatření, vyzkoušeli stabilizovanou polohu a nakreslili jiné úlevové polohy a jejich použití. Na závěr na nás číhala věc nejhorší a nejzákladnější - resuscitační Andula. Myslím, že i když je to jenom maketa a není to zrovna sympatická paní, každý z nás zjistil, že vrátit člověku život není žádná sranda. Nevím, jak pro ostatní, ale pro mě to byl kurz přínosný, hodně věcí jsem se naučila, nebo si je v paměti oživila. Doufám, že si na ně vzpomenu i na čekatelských zkouškách v březnu.

Několik fotografií z víkendové družinové výpravy „Berušek“ na Bařinku - fotila Sněhula. Více si o této akci přečteš na další straně.

Výprava na Bařinku 24.-25.1.2004

Po počátečních nesnázích se nám nakonec podařilo vyrazit na Bařinku. Šíleně moc jsem se těšila. Ještě teď, když si na to vzpomenu se mi na tvářích rozzáří úsměv a v očích zableskne jiskřička štěstí. Příprava na výpravu byla úplně úděsná, nic se mi nedařilo a pak, když už to vypadalo slibně mi to zas odřekli lidi. Prostě úplné fiasko. Dokonce i mamka se mi výpravu snažila rozmluvit, ale to mě spíš jen popudilo a dodalo impuls abych výpravu nezrušila. Teď už to nebylo, jen o tom, že se chci pobavit a zasmát s lidmi, které mám ráda, teď šlo o to dokázat, že to zvládnu i bez nich. A tak jsem prostě vyrazili. Zdeňka vzal sebou svého brášku (Martina) a jednoho kámoše (Vítu) a hned nás bylo o něco víc. Od toho sobotního rána se nám již dařilo všechno, ráno jsme si u jednoho moc milého průvodčího koupili jízdenky, nasedli do správného vlaku, vystoupili na správné zastávce a nakoupili spoustu dobrůtek. Prostě pohoda. Pomalu jsem sa docourali až na Bařinku, kde vládla pravá zima. Úplně mě uchvátila ta nádhera, stromy se prohýbaly pod tíhou sněhu a při sebemenším otřesu se z nich valila lavina. Obloha nesla jasně modrou až narůžovělou barvu, nikde ani vidu po nějakém

mráčku. Potom, co jsme se osušili a zatopili jsme vyrazili ven. Prvně jsme trochu dřevovali a pak přišlo to lepší, začali jsem řídit ve sněhu. Různě jsme se honily, shazovali, skákali do závějí a koulovali. Úplně bezvadně se nám běhalo v tom sněhu, co nám sahal až nad kolena. Člověk každou chvíli spadnul a už se válel v závějích. Zdeňka to jednou tak uneslo, že začal si začal hrát na Pána prstenů. Když nám pomalu omrzali prsty na rukách a nohách vydali jsem se zpátky do chaty. Něco jsme zobli a každý si šel po svojem. Většinou jsme si četli, kecali a jedli. Kluci sa starali o oheň a jídlo. Připadala jsem si jako v ráji. Bylo teplo, jídlo až pod nos, dobrá nálada, co víc bych si mohla ještě přát. Večer jsme zapadli brzo do spacáků a spali jako polena. Teda, musím říct, že se mi tu spalo líp než doma. Nerušili mě žádná auta, hlasy z venku, zvuk televize, bylo to prostě božské. Ráno jsme se Zdeňkou vstali dřív a nachystali ostatním snídani. Hned potom jsme začali uklízet a dělat další dřevo. Nikomu sa nechtělo, protože bylo jasné, že až to doděláme budeme muset valit na vlak, což se nám nelíbilo. Chtěli jsme tady ještě zůstat. No, ale co už když už. Cesta domů už nebyla tak veselá. Všichni jsme si uvědomovali, že vracíme zpět do toho koloběhu denního života. Ale musím se přiznat, že na něco jsme se přece jenom těšili a to na maminčinu vynikající svíčkovou omáčku☺... Nakonec jsme se usnesli, že jestli bude nějaký volný termín vyrazíme na Bařinku ještě jednou.

Výstup na horu Siula Grande

(Kikina) Base camp 25.1.2004 9:10. Přítomní odvážlivci: Zub, Chita, Delfínek, Očko, Zdenek, Štěpánka, Kikina. Vyrážíme na první úsek naší velké expedice za zdoláním hory Siula Grande. Teplota se pohybuje hluboko pod nulou - je mínus 17, nefouká však žádný vítr, svítí slunce a podmínky k výstupu jsou tedy ideální. Naposledy kontrolujeme výstroj a výzbroj zdá se, že všichni mají všechno v pořádku. Můžeme tedy vyrazit. Zpočátku postupujeme docela snadno a rychlým tempem, přestože sníh nám dosahuje až ke kolenům. Pak opouštíme cestu a začínáme stoupat. Asi po padesáti metrech zjišťujeme, že bude nutné se navázat, protože sklon hory je čím dál větší. Nejdříve se navazujeme „nanečisto“ a učíme se při tom nový, v horách velmi potřebný uzel, a pak už nahazujeme bágly a vydáváme se dál do strmého kopce, jištění jedním společným lanem. Postupujeme čím dál pomaleji, protože sněhu je tady opravdu hodně a je velmi těžké udržet tempo se všemi ostatními. Konečně jsme našli vhodné místo pro rozbití dalšího výškového tábora. Ještě než se začneme zabírat jídlem, musíme se zajistit na noc. Stavíme tedy záhraby, jednoduché přístřešky vyhrabané v závějích sněhu. Je to namáhavá a zdoluhavá práce, teplo, které se přes noc nastřádá uvnitř, nás však zachrání před umrznutím. Když jsou tři záhraby hotové, můžeme se dát do přípravy jídla. Dřevo tu žádné není, a tak se pro ně vydáváme do nedalekého lesa, abychom mohli rozdělat oheň. Slunce se začíná klonit víc k západu a teplota opět klesá...

Pokračujeme směrem k vrcholu. Jak se zdá, před námi je nejtěžší úsek cesty. Jdeme opět navázání na společném laně, abychom v hlubokém sněhu nezapadli, a hovor s ubývajícími silami trochu vážne. Zastavujeme uprostřed nedotčené sněhové pláň. Sníh jiskří v záři zapadajícího slunce, paprsky se odrážejí v milionech sněhových vloček. Je pořád velká zima, a tak vytahujeme vařiče a pokoušíme se uvařit energetický čaj. Daří

se nám(i přes to, že oheň má nedostatek kyslíku a špatně hoří) a za chvíli už si hřejeme ruce na ešusech plných teplého čaje. Skoro už dohlédneme na vrchol a to nám dodává síly ke zdolání dalšího, posledního úseku cesty. Konečně jsme na vrcholu. Shazujeme bágly a dopřáváme si zaslouženého odpočinku. Samozřejmě také pořizujeme vrcholové foto a navazujeme vlajky, které tu po nás zůstanou jako vzpomínka na úspěšné zdolání vrcholu. Každá expedice má však dvě části - výstup a sestup, a pokud se nepodaří sestoupit včas, může dojít i k nejhoršímu. Proto jsme dlouho neotáleli a vydali se dolů, aby nás večer nezastihl někde na svazích Siula Grande. Musím říct, že sestup byl podstatně jednodušší a rychlejší, protože jsme s sebou měli jednoduché dopravní prostředky, které se pravda při zdolávání vysokohorských štítů moc často nepoužívají, ale nám prokázaly dobrou službu a dole jsme byli velmi rychle... Podařilo se nám tedy zdolat jednu z nejobtížnějších místních hor, a to bez ztrát na životech a pouze s malou zdravotní újmou. Jedné z účastnic expedice totiž k její velké radosti vypadl zub...

(Delfínek) Ratiboř, neděle 25.1. 9:00. Po dobrodružné cestě do Kateřnic se scházíme u klubovny se členy naší výpravy. Ze základního tábora vyrazí: Čita, já, Štěpka, Očko, Zdenda, Zub a Kikina k úpatí nepokořené hory. Počasí bylo dobré, brzy jsme zdolali prvních 1500m - stále se uvolňovaly malé sněhové sesuvy. Teprve odpoledne jsme dorazili na místo, kde jsme rozdělali oheň a udělali sněhové záhraby. Po krátkém odpočinku vyrazíme směrem k vrcholu. V dálce vidíme podivné postavy, vztyčujeme vrcholové vlajky, když tu z podivných postav se vynoří známé obličeje Radek, Anita, Brumla a Tuček. Společné vrcholové foto a okamžitě začínáme sjíždět, někdo rychleji, jiný bezpečně do údolí. Jiskřivý sníh nám letí do očí, mráz pálí na tvářích, ale my jsme šťastní, že jsme opět u klubovny. Namáhavá výprava zanechala v mé paměti mnoho zážitků i vzpomínku na vypadlý zub. Těším se na další výpravy. S pozdravem Delfínek.

(Zub) Neděle 25.1. těsně před 9 ráno. Místní domorodci jsou pro dopravu na místo srazu nepoužitelní. Jezdí si jak chtějí a tak nám ujeli. Asi jsme málo zaplatili. Zachraňuje nás tačka jedné dívčiny z týmu. Díky, díky pane otče. Je to pan Meliš. Doveze nás včas, 9:10 v klubovně. Tam je nezbytné přerozdělení materiálu a předání instrukcí. Postupujeme do základního tábora u Drábků. Po cestě se přidává Štěpánka a v základním táboře čeká Zdenda. Poslední úpravy výstroje, pití a loučení, jsou vidět i slzy „vrať se zpátky celý“. Ano, ano, ale to už zaniká v šílené vánici při -20°C. Kousek nad tábo-

rem se navazujeme na lano a postupujeme sněžnou plání. Mráz nás štípe do odhalených tváří.

Tábor č.1 - zkouška prusíkování, nezbytné pití, Očko měří teplotu sněhu (viz. film „Jak vytrhnout velrybě stoličku“).

Tábor č.2 - našli jsme velké hromady sněhu, zřejmě pozůstatek laviny. Zde se zdržujeme déle. Vytváříme záhraby a pečeme ulovené špekáčky. Po napadení místními domorodci si balíme a vyrazíme dál, pořád navázaní na laně. Riziko pádu je velké.

...VRCHOL UŽ VIDÍME JASNĚ. JASNĚJI NEŽ PŘEDTÍM, KDY BYL ZAHALEN V MLZE A SNĚHU. JEŠTĚ JEDEN TÁBOR A PAK UŽ TO DÁME, MUSÍME...

Tábor č.3 - vaření energetického nápoje na lihových vařičích značka „krabička“. Všem se daří. ...POČASÍ SE LEPŠÍ. SVÍTÍ SLUNCE A HROZÍ SNĚŽNÁ SLEPOTA. VŠICHNI JSME VYBAVENI KVALITNÍMI SLUNEČNÍMI BRÝLEMI. ...PŘICHÁZÍ PRVNÍ NEPOKOJE, ASI VELKOU NADMOŘSKOU VÝŠKOU. NĚKTERÍ JIŽ NECHTĚJÍ BÝT NA LANĚ A TAK SE DĚLÍME... Vrchol, hurá jsem tam první. Hážu bágel na zmrzlý, větry bičovaný sníh a pláču štěstím. Slzy mi hned mrznou a tak toho radši nechám. Všichni rozbalujeme už připravené vlajky a tvoříme skupinové foto. Stavbu stanu maří silný vítr, necháváme toho. Vlajky věšíme na improvizované obo (posvátné místo tibetských mnichů).

Cesta dolů je provázena velkými nesnáze. Je tu nechuť a Čita se sráží s jiným expedičním

tým. Šílený sjezd z ledovce „Snoz“ inspirovaný sjezdem japonského horolezce z ledovce Khumbu na severní straně Mt.Everestu. Je bláznivý, ale šetří čas i energii. Dále už jen do základního tábora u Drábků a domů. Tentokrát po vlastní noze. No a tam se to stalo. Nejkrvavější úraz celé výpravy. Byl to jeden vylomený myšák a 3 plivance krve. Delfínek za pochodu požívala zřejmě mrazem ztuhlé sušenky Florenta a tak to dopadlo. Proto ostatní, pozor na Florenty. SEZNAM ÚČASTNÍKŮ EXPEDICE: Štěpánka, Kikina, Čita, Zub, Delfínek, Očko, Zdenda Vůdce expedice všem moc děkuje za účast. Díky Zub

VÝPRAVA NA PIŠTŮV SRUB 14.2.2004

Na výpravu vyrážíme jako vždycky autobusem 6:50 z Kateřinin (Ratiboř 7:00). Pojedeme na náš známý srub u Pišty, kde budeme jezdit s tažnými pejsky na saních nebo na vozíčkách (podle sněhu), taky trochu pomáhat s prací na srubu a hlavně hrát plno her. S sebou si vezměte 50 Kč na cestu, jídlo a pití na celý den, šátek, teplé oblečení a dobré boty a samozřejmě všecky věci, které se vyplatí na výpravu poctivě nosit.

CASINO 2 – 13.února 2004

Světznámé Casino v Las Vegaské klubovně vás srdečně zve k dalšímu klání v hrách hazardních, netradičních i velmi dobře známých. Kromě ruské rulety, dostihů a sázek, karet, mikáda, Scrabble, pexesa, člověče, stolního hokeje a dalších her, proběhne také turnaj v šachu a dáme. Vítěz turnaje a absolutní vítěz všech her budou samozřejmě odměněni po čistě americkém způsobu. Klání začíná 13.února v 16:00 v klubovně. Každý, kdo vlastní nějakou zajímavou hru a chtěl by se s ní pochlubit ostatním, případně je i naučit, jak se hraje, nechť se nenechá přemlouvat a hru přinese s sebou. Vítáno je všechno kromě kulečníku (na ten není v našem hráčském doupěti dost místa).

Toto číslo ŠESTÁKU je určeno pro:

Plán akcí na měsíc ÚNOR 2004 (Kikina)

6.2.2004 Oddílovka (16:00 v klubovně)

6.2.2004 Filmový maraton (Radek)

7.2.2004 Hrátky na sněhu

13.2.2004 Oddílový pátek CASINO 2 (16:00 v klubovně) - další info na této straně

14.2.2004 Oddílová výprava na Pištův srub

20.2.2004 Oddílovka

27.2.2004 Oddílový pátek

21.-22.2.2004 OS WAKPALAN zve starší a pokročilé na zimní táboření na Fatře (info Dazul)

28.-29.2.2004 VRRV - Hawai (info Miris a Kikina)

POZOR! POZOR! Zveme všechny rovery, rádce a podrádce na další akci KAM. Kam: chata Hawai na Půlčinách. Kdy: 28.-29.2.2004. Odjezd: autobusem 6:50 z Kateřinic. Návrat: autobusem 12:20 ze Vsetína. S sebou: spacák, jídlo (každý svoje), 100 Kč na cestu, dobré oblečení. Všechny vás srdečně zvou Kikina A Miris.

REGISTRACE !!! Připomínáme všem, že do pátku 27.února 2004 je potřeba vybrat registrační příspěvek (detailní informace v minulém Šestáku).

Uvítáme i registraci méně aktivních členů - je to jeden z pasivních způsobů jak pomoci oddílu.

Archiv všech oddílových časopisů můžeš najít na <http://sestka/skauti.cz> (sekce ČASOPISY).